

to Aar, og om alle de nyantagne gælder det, at de kun kan anvendes paa stærkt begrænsede Omraader og under Tilsyn af øvede Folk. Ikke alene er Personalets Arbejdsintensitet blevet stærkt forøget, men selve Arbejdet er blevet i høj Grad besværliggjort ved den vanskelige og uregelmæssige Toggang, og ikke mindst for Personalet ved Sikkerhedstjenesten har Arbejdet været ganske overordentlig anstrengende". Og jeg kan vise den højtærede Trafikminister Eksempler paa, at Personalet har været ude i Tjeneste i tyve Timer i et Døgn og efter fire Timers Nattehvil er blevet hentet ud igen til en Tjeneste paa 16—17 Timer. Det hedder i Skrivelsen af 25. April 1916: „Da det maa erkendes, at der i den forløbne Tid langt ud over det sædvanlige er lagt Beslag paa Personalets Arbejdsevne, og at Forholdene har nødvendiggjort en usædvanlig Begrænsning i dets Adgang til Frihed og Ferie, ligesom den Beredvillighed, der fra Tjenestemændenes Side er vist til at bidrage til Afhjælpning af de paapegede Vanskeligheder, i høj Grad bør anerkendes, har jeg ment at kunne anbefale, at der fra Bevillingsmyndighedernes Side vises Imødekommen overfor de nævnte Henvendelser, saaledes at der i det angivne Øjemed bevilges et Beløb, som formentlig sammene vil kunne ansættes til 300 000 Kr., idet jeg da maatte forbeholde mig at tage Bestemmelse om Beløbets nærmere Fordeling under Hensyntagen til samtlige foreliggende Forhold“.

Disse to Skrivelser viser mere end noget andet, hvilket Arbejde der under Krigen maatte udføres af Tjenestemændene, specielt Statsbanernes Tjenestemænd. De førte ogsaa til, at Finansudvalget fik vedtaget en Bevilling paa 300 000 Kr., der blev uddelt til samtlige Tjenestemænd ved Statsbanerne, saa at hver fik et Beløb paa fra 25 til 40 Kr. for et Aars Overarbejde. Jeg kan paavise overfor den højtærede Trafikminister, hvorledes dette Gratiale vil betyde et Beløb paa fra 5 til 10 Øre pr. Time for det Overarbejde, der har været præsteret under Krigen. Det er ganske interessant at stille dette op til nærmere Belysning af alle de Krøniker, der verserer om de store Overarbejdspenge. Men det var dog en Anerkendelse af Personalets Arbejde i en for Landet vanskelig Tid, om det end maa siges at være en beskeden Anerkendelse.

Jeg vender mig saa til det ærede Medlem Hr. J. A. Hansen, som kom med et Fantasiprodukt: en Ledvogter med en

Indtægt paa 9 300 Kr. Jeg har været oppe i Statsbanernes Administration og bevæget mig fra Kælder til Kvist for at se, om jeg ikke i et eller andet Kontor kunde finde, hvor denne Ledvogter var; men det har ikke været mig muligt at finde ham. Jeg henvendte mig saa privat til det ærede Medlem fra Roskilde og bad om at faa at vide, hvor den Ledvogter boede, fordi jeg kunde ønske at hilse paa ham; da han, som det ærede Medlem siger, er en løst antagen Mand, vilde der sikkert blive stort Run for at faa dette fede Embede. Jeg har imidsertid ikke kunnet faa det at vide, det ærede Medlem har kun villet sige, at det var i Sønderjylland, han var antaget, men vilde ikke en Gang opgive mig, paa hvilken Strækning det var. Jeg har nu gennemgaaet samtlige Strækninger, og jeg kan sige, at med den Toggang, der er i Sønderjylland, maa det enten være en Fællespost eller en Kvindepost, men paa disse Poster kan man ikke under nogen Betingelse komme op paa en saa fantastisk Indtægt. Imidlertid, der kan jo ske det menneskelige for en Ledvogter, som for enhver anden, at han bliver syg eller komme til Skade, og at Jernbanerne saa henvender sig til Dansk Arbejdsmandsforbund og i sin Nød og Trang beder det skaffe sig en Mand for en enkelt Dag. Det kan saa ske, at det bliver en Søndag, og at han da faar Betaling baade for Søndags- og for Overarbejde, idet han siger: Staten har en enkelt Dag Brug for mig, og jeg henholder mig blot til min Priskurant. Jeg kan heller ikke se, at Statsbanerne skal havde en Mand i deres Tjeneste billigere end en hvilken som helst anden Arbejdsgiver; det vilde være fuldstændig ubilligt. Hvis der saa til Betalingen for Helligdagsarbejde kommer Betaling for Overarbejde og Natarbejde, kan det blive til meget paa en enkelt Dag. Og hvis man saa vil multiplicere med 365 — skønt der jo ikke er nær saa mange Helligdage i et Aar —, kan man komme op til et meget stort Tal for en saaledes beregnet Aarsindtægt. Den højtærede Trafikminister sagde, at for dem, der havde Forstand paa Jernbanevæsen, vakte det ærede Medlems Kritik stor Forundring, og han sagde om flere af de levende Billeder, som det ærede Medlem oprullede, at det var drastiske Billeder. Jeg sad ogsaa og saa paa de levende Billeder, det ærede Medlem fremførte for os, og jeg vil om nogle af dem, specielt det, der angik Ledvogteren, sige, at det var usandfærdige Skildringer. Det er sørgeligt, at man fra Statens Side paa